

CSUTKAMANÓ ÉS A TAVASZI ÁRNYAK

Írta: Zalaba Zsuzsa

Rajzolta: Csapó Judit

Nem volt még a napnak ereje, de már ragyogott a táj. Előbukkantak a madarak, jó volt lépkedni az erdőben és a réteken...

Csutkamanó szívét átjárta a boldogság és örömeben dalra fakadt:

Melegíts meg drága napfény,
Járj át te drága szellő, nézd,
Én egy kis manócska vagyok,
Árnyékom nincs, nem láthatod!

Csutkamanó dalolt, dalolt, egyre hangosabban, míg azt nem hallotta, hogy valaki más is dalol rajta kívül, igaz, nem olyan rikácsolva, mint ő, hanem gyengéden, trillázó hangon:

Táncoljunk csak és libegjünk
Forogjunk még és ne vessünk
És fogjuk meg egymás kezét
Ha tündér vagy, mondj egy mesét!

Csutkamanó fülelt, fülelt, és azt gondolta, a tündérikrek énekelnek valahol a bokrok között, a fák ágai mögé rejtőzködve, az erdő árnyai között. – Hahó, merre vagytok? Bújjatok elő, énekeljünk együtt! – kiáltotta a kis manó, de se éneket nem hallott már, se választ nem kapott. Síri csend lett.

Na megálljatok, Pici és Boróka, velem nem fogjátok a bolondját járatni! Megkereslek titeket, morfondírozott Csutkamanó és elővett egy pici távcsövet. Körbepásztázta a környéket, de nem látott senkit az égvilágon. Egyszer csak valaki megérintette a vállát. Brrrrrrrrrrrrrr. A manó összerezzen és a kékből fehérre váltott sebtiben. A nemjóját, azt hittem, csak én vagyok láthatatlan! – suttozta. Körülnézett és nem látott senkit, pedig az előbb, mintha valaki megérintette volna.

Csutka Manó meséi

Érezte, hogy nincs egyedül, tudta, hogy valaki ott settenkedik körülötte és talán sokkal kisebb vagy sokkal nagyobb, mint ő, ám éppúgy láthatatlan, akárcsak ő maga. – Hahó, kis manó! Láthatatlan vagyok előtted, mert nem ismerlek, minden idegen előtt árnyá változunk, de ne félj, ez nem tart sokáig! – mondta egy kedves, barátságos hang.

- Kik vagytok, ki vagy? – kérdezte kíváncsian Csutka és örült, hogy ilyen különös lényre bukkant. – Mi vagyunk a tavaszi árnyak, előjövünk az első napfényel, itt táncolunk a réteken, erdőben, a dombok között, a napnak még nincs ilyenkor ereje, s mi mégis, segítünk a virágoknak, fáknek újjá születni, erőre kapni, kirügyezni, virágba borulni. Az énekünkkel, a rezdülésünkkel, a láthatatlan jelenlétünkkel teremtünk jókedvet, nem is tudjátok, mitől vagytok vidámak, ugye? Te is énekeltél, elárasztott a boldogság, s mi itt voltunk körülötted, vigyáztunk rád, repkedtünk és cikáztunk előtted-mögötted, s te pedig pajkosan és mosolyogva dalra fakadtál.... Éppen így szárnyalunk a gyermekek fölött is. Nem látnak minket, de felhőtlen jókedvvel futkároznak a napsütésben, a friss levegőn, viháncolnak, sikítoznak, kacagnak... mi pedig szökdécselünk körülöttük. Csutkamanó ámult és bámult, fogalma sem volt róla, hogy léteznek tavaszi árnyak. De biztosan nagyon helyesek, pirult el, mert ez a hang

Csutka Manó meséi

tele van barátsággal, szeretettel, dallammal. Tetszett neki máris a láthatatlan kis lény. Sőt, bevallotta magában, hogy ha a lény sokkal nagyobb is, mint ő, akkor is elvarázsolta az ő szívét-lelkét.

S amint erre gondolt, az árny alakot öltött és egy apró szárnyakkal cikázó pillangófélét látott maga előtt, aranyos kislányos arccal, éppen akkora volt, mint ő.

- Milyen picurka vagy! Még kisebb, mint Pici és Boróka, a tündérikrek! Te is tündérféleség vagy? – kérdezte a kis manó.

- Tavaszi árnyaknak hívnak bennünket, nem vagyunk mi tündérek, hiszen tavasszal jelenünk csak meg a földön, az összes többi évszakban serénykedünk és pihengetünk a nap kunyhójában, rakjuk a tüzet, a soha ki nem alvó, hatalmas tüzet. Apró rózsákat szórunk a lángok közé és amikor dalra fakadunk, a lángok felcsapnak, táncolnak örömben.

Csutkamanó szíve menten elolvadt a kis csodalénytől, tudta, hogy ez a szerelem tiszavirágéletű lesz, de nincs mit tenni, örülnie kell minden pillanatnak!

- Hogy hívnak, te picurka tavaszi árny? Én Csutkamanó vagyok, az álmok birodalmában élek, a gyermekek álmaikban velem kalandoznak. A Kék hegyen túl, álmföldön lakom, ahol minden kék, még én is, kuncogott a kis manó és megérintette az árnyacska arcát. Szinte égette őt az érintés, kék keze kivörösölt és a szíve majd kiugrott a helyéről.

Az árnyacska elnevette magát, nevetésétől hajladozni kezdtek a fűszálak, a virágok, s még a nap is erősebben sütött hirtelen.

Milla vagyok, gyere táncoljunk! – mondta, s énekelni kezdett.

És a többiek, őket nem láthatom? – kérdezte volna Csutkamanó, de még mielőtt kimondta volna ezt is, Milla már válaszolt is neki:

- A többiek mennek a gyermekekhez, hadd legyen mindenkinek jókedve, örüljenek a gyermekek is a tavasznak!

Fogd meg a kezem, énekeljünk együtt:

Milla és Csutkamanó: fura kis lények
A szeretet rajzolja a legszebb képet
Legyen a nevünk tündöklő pár
Barátok vagyunk na siess már!

Juhu-jihí-juhú-jahá – csa-csa-csááá
Juhu-jihí-juhú-jahá – csa-csa-csááá

Vége